



ДІЙТЕ ТАК, ЯК БЕРЕЗА

Віталій ТАРАСЮК.

ФІНАГЕНТ З ОСЕЛІ КЕРНЕРА

Бувало, що у разі виникнення якихось гострих кутів у господарській чи іншій діяльності у керівників організацій райцентру їм неодмінно радили звернутися до Володимира Берези – колишнього селищного голови. Мовляв, той чоловік зуби з'їв на вирішенні різного роду проблемних ситуацій, тож неодмінно підкаже, як «розрулити» черговий клопіт. А взагалі для багатьох млинівчан життєві уроки Володимира Петровича стали своєрідним еталоном і дороговказом, як треба діяти на благо громади – чесно, самовіддано, ефективно...

Задовго до перших пострілів Великої Вітчизняної війни односельці Березів із села Плаваничі Хелмського повіту Люблінського воєводства у Польщі здогадувалися, що невдовзі війна вибухне. Село знаходилося за 3-4 кілометри від Буга, а гітлерівці постійно проводили маневри, підтягували до кордону війська, практикували мінометні обстріли. Зрештою, так і сталося.

Втім, спогади про війну – окрема гірка сторінка, яка заслуговує як мінімум на роман. Наприкінці 1944-го – початку 1945-го року Березів згідно з радянсько-польським договором переселили на Дніпропетровщину. Під час засухи 1946 року сім'я залишила спекотний край і переїхала в Дубно, а вже наступного року оселилася в Головчицях у хаті, із якої на рідну Чехословаччину вибралася родина пана Кернера.

Того ж року кмітливого Володимира Березу запросив на роботу фінагентом Павло Партицький. І ояк погодився. Добре, що він не знав про трагедію своєї попередниці – дочки отого самого Кернера, яка працювала фінагентом і яку у післявоєнному трагічному розбраті повісили. Того ж року двадцятирічного Володимира трічі призивали на службу в армію, але на збірному пункті у Здолбунів вручали пакет «До особливого розпорядження» і повертали додому. Із пакетом з'являвся призовник у райвійськкомат, віддавав його офіцером, а ось про що йшлося в цьому пакеті – і до цього часу не знає.

Роки післявоєнні – подекуди болюча і щемлива згадка про події національно-визвольної боротьби. Бувало, що стежини долі зводили фінагента з Головчиць і повстанців-підпільників, однак порозумілися. Мабуть, знали хлопці із підпілля, що цей порядний юнак нікому нічого про зустріч не скаже. Власне, так і сталося. І лише через десятиліття Володимир Петрович зміг розповісти про три-чотири ночі, яка, можливо, залишила не один рубець на серці...

РОЗВІНЧАВ ХИБНУ ТЕОРІЮ ЧИНОВНИКІВ

У 1958 році Володимира Березу обрали

селищним головою. І найперше він навіть порядком на кладовищі, де були такі хаті, що не пройти. Допомогає «дозріти» родичам, які обминали могили рідних десятою дорогою. Тоді ж запровадив традицію, щоб підприємства, організації, установи взяли шефство над могилами, яких у селищі нікому доглянути.

Через рік у селищі вперше почали асфальтувати вулиці. Щоправда, розпочали із невеличкого клаптика території поблизу колишньої синагоги. Тоді Володимир Береза спростував хибну теорію деяких збайдужілих чиновників, що асфальт не можна перевозити на відстань більш як 30 кілометрів. Це свого роду була сенсація. Одне слово, Володимир Петрович навіть мости порозуміння з керівниками асфальтних заводів у Рівному, в Озерянах на Дубенщині. Згодом довелося селищному голові в оті ділові контакти долучити деяких райкомівських працівників і фахівців районної ради, які у певній мірі ревнували свою інертність до березівської діловитості, дипломатичності та енергійності. Саме завдяки приятельським стосункам із Борисом Остаповичем – заступником директора Львівського відділення Укрнафтозбут – вдалося розв'язати чимало складних завдань у селищі. До речі, товариські взаємини із Борисом Остаповичем збереглися і тоді, коли Володимир Петрович працював директором комбінату комунальних підприємств. Зокрема, із його благословіння у Млинові у районі Хворощі з'явилася бензозаправка.

СТАТИСТИКА ДІЛОВИТОСТІ

Ще одна причина для гордості Володимира Берези заслуговує особливої уваги. У Млинів на два роки раніше, ніж у Дубно, прийшов газ. Причому, на виготовлення документації 20 тисяч карбованців довелося використати із коштів, призначених для благоустрою селища. Але це фінансове порушення тьмяніє поряд із газифікацією райцентру.

Така ж фінансова комбінація вдалася, коли у селищі будували водонапірну башту біля хлібокомбінату. Прямий призначень для її будівництва не було, тоді задекларували, що її будують для поливу гідропарку.

Взагалі Володимир Петрович обіймав посаду селищного голови 8 років, плюс 13 років був директором комбінату комунальних підприємств. Ці дві посади, вочевидь, як ніякі інші спонукали його працювати для млинівчан, для благоустрою райцентру. Асфальтування вулиць Шевченка, Ватутіна, Леніна (тодішня Леніна), згодом Пушкіна, Щорса, Кірова стало ще одним кроком млинівчан до благ цивілізації. І мало хто тоді знав, що Володимир Береза замість 9-12 тонн лімітів нафтобїтуму у рік доставляв у Млинів 200-300 тонн! І все це – завдяки налагодженню зв'язкам із діловими партнерами.

У господарському активі Володимира Петровича – будівництво банно-прального комбінату, реконструкція денного освітлення, збудована теплиця на 500 м², водопровід, очисні споруди, столярний цех, майстерня і гараж для обслуговування автотранспорту. Умілий господарник вдосконалював досвід своїх попередників: виготовляли бордюри, тротуарну плитку,

придбав 7-тонний коток для асфальтування вулиць. Причому, тоді дорожники жодного квадратного метра у селищі не заасфальтували. Були й інші досягнення, звершення.

«СТРОГАЧ» ЗА... ЗАРПЛАТУ

Щоправда, нині Володимир Петрович із полегкістю пригадає два епізоди із власного життєпису, які колись завдали чимало прикросів. Перший – це коли зарплату замість суботи (був вихідний, тож треба було виплатити у п'ятницю) людям видали у понеділок. За таке зволікання через два дні на бюро райкому «вліпили строгача». А ще одного разу доводилося «відмазуватися» від підступного анонімщика, який настроич пасквіль, що начебто товариш Береза, зловживаючи службовим становищем, буде собі хату. Веселої анонімний бруд осів у кабінеті секретаря райкому Компартії Едуарда Антоненка, котрий надпильних «дослідників» анонімки поставив на місце:

- Я сам порадиш йому зводити хату, і відстаньте від порядної людини!

На цьому усе й скінчилося.

Про розмах господарського таланту Володимира Берези свідчить і така статистика: коли прийшов на роботу в комунгосп, то грошообіг на підприємстві становив 40 тисяч карбованців на рік. Коли ж залишав підприємство, то ця сума не вміщалася в 1 мільйон карбованців. Чимало про його життєву позицію свідчить і той факт, що із десятків відпусток у своїй трудовій біографії провів на... роботі... Така вже людина Володимир Петрович Береза, який власну совість, честь, ділову репутацію не розмінював на якісь життєві блага. Навпаки, намагався віддаватися роботі і сумлінно служити справі та людям, котрі, до речі, належним чином оцінили його заслуги і завжди із теплотою відгукуються.

Оцінили його ділову всюдисущість і «верхи». У 1964 році Млинівську селищну раду нагородили Республіканським перехідним червоним прапором. До речі, сім років конкуренти із селищ і райцентрів України не могли відібрати цю нагороду у млинівчан.

За 52 роки трудового стажу (останній запис у трудовій книжці зроблений у 2000 році, коли ветеран уже «стукнуло» 73 роки) Володимир Береза встиг зробити для млинівчан стільки, що цього доробку вистачило б на кілька десятків пересічних життєвих доль. Та й нині, на дев'ятому десятку літ, із приємністю згадає, яким квітучим райцентром колись був Млинів, тож і нині не завадило б повернути йому славу квітникарства. Можливо, ефективності в благоустрою Млинова додали б вуличні комітети, жіночі ради, які були значною підмогою селищній владі. А ще пригадає, як колись у спеку вулиці райцентру поливали водою спецавтомобілі. Нині часи змінилися, але те, що робить для людей нинішня селищна влада, вважає Володимир Петрович, люди оцінюють належним часом... І Володимир Петрович щиро бажає їй залишити помітний слід в історії Млинова, який бй чітко простежили майбутні покоління млинівчан...

Віталій ТАРАСЮК.